

Ti pa mili mi sodrug! ne ustraši se jecjalca, kajti zavest, da si ga oprostil neprijetne nadloge, poplačala ti bode ves trud in ti pomagala prenašati življenja skrb in jad, saj i naše načelo mora biti:

„Od zora do mraka rosán in potán,
Ti lajšaj in slajšaj človeško trpljenje!“

Janko Toman.

Književstvo.

— **„Zvončki.“** Zbirka pesnij za slovensko mladino. Nabral Anton Brezovnik, učitelj.“ V Ljubljani. Tiskala in založila Kleinmayr in Bamberg. 1887. l. Stanejo vezani 1 gld. 30 kr. — G. Brezovnik je s to novo knjigo ugodil živi, veliki potrebi. V tej knjigi (na 356 straneh) je nakupčenega mnogovrstnega, prelepega blaga za našo mladino. Tù so nabrane najlepše in primernejše pesni za deklamovanje in petje ter sploh veliko, veliko premikavnega berila. Ne samo mladini, tudi odraslim, ki se zanimajo za naše slovstvene proizvode, prav živo priporočamo to prelepo zbirko.

D o p i s i.

Iz Gorice. († Anton Hribar.) V noči mej 7. in 8. majem t. l. umrl je na Goriškem in Vipavskem dobro znani gospod Anton Hribar, v poslednjem času bivši vodja na tukajšnji c. kr. deski vadnici. Pokojni porodil se je leta 1839. na Gorenjskem in sicer v Tuhinji pri Kameniku. Oče bil je ondi cerkovnik, katero službo opravlja, ako se ne motimo, še dandanes pokojnega Antona brat. Posebna nadarjenost takratnega dečka napotila je stariše, da so ga poslali v šolo v Kamenik, kjer je prav dobro študiral. Od tod prišel je v Ljubljano, v drugi šoli prišel je v Alojzijevisče in bil je vedno mej odličnjaki v šoli. Tù ostal je, dokler je dovršil četrti gimnazijski razred. Nadarjenost za godbo je tej rodbini bila menda prirojena, tudi ranjki Tone poprijel se je te umetnosti z veliko gorečnostjo in si pridobil že na gimnaziji veliko spretnost v tej stroki. Glasovir mu je vedno manj ugajal nego orgle in harmonij, katerim je postal pravi mojster. Da bi se lažje z muziko in petjem ukvarjal, zapustil je gimnazijo in ustopil v tamošnjo učiteljsko pripravnico, katero je s prav dobrim uspehom dovršil, posebno je pa tukaj zadostil svoji ukaželjnosti na muzikalnem polji, tako da je postal v tem oziru strokovnjak prve vrste. Po dovršenih študijah*) prišel je začasno kot učitelj v Loko, kjer pa ni dolgo služboval, od tod pa v Vipavo, kjer se je seznanil z ranjkim dekanom Grabrijanom, kateri je na mladeniča Hribarja mnogo vplival in to ne na njegovo škodo. Zato je pa spoštoval pokojnik dekana neizmerno do zadnjega izdihljeja. Gojil je posebno rad cerkveno petje, zato pa tudi bolj ljubil orgle nego glasovir, a naidušiti je znal tudi druge za petje tako, kakor malokdo drugi. Vipava ni imela in menda ne bode imela tako naglo več tako lepega cerkvenega petja, tako naidušenih pevcev, tako krasnih zborov, kakor za časa, ko je pokojni Tone v Vipavi učiteljeval. Še danes se spominja marsikdo lepega in ubranega petja v Vipavi in pri shodih v Logu, dočim ostane vedno v spominu vsem udeležnikom prvi nastop Vipavskih pevcev pod vodstvom Hribarjevim v Goriški čitalnici. To je bil Tržanom triumph, kakeršnih bodo več redko na tem polji doživeli, očarali so v pravem pomenu besede takrat ne le narodnjake v mestu, temveč tudi naše nasprotnike, ki so se čudom čudili našemu napredku na pevskem polji.

Iz Vipave preselil se je ranjki v Gorico, če se ne motim vsled prizadevanja gosp. barona Winklerja, ki je bil tačas predsednik Goriške čitalnici. Kako je tù nanduševal mladino za narodno petje, koliko je storil za razvoj tega v narodnem oziru neprecenljivega činitelja, o tem vé povedati mnogo marsikateri njegovih učencev, ki so sedaj tù pa tam po deželi in v mestih. Ta čas bila je pač zlata doba za petje na Goriškem, ki je dospelo do vrhunca in prekoračilo menda za dlje časa cenit nandušenosti v tej stroki. General — to častno ime si je pridobil mej Slovenci ranjki Tone na pevskem polji — je le mignil in že je bil zbor izvrstnih in spretnih pev-

*) Po dokončanih študijah je l. 1858. tudi za nekaj časa poučeval v l. mestni deški ljudski šoli pri sv. Jakobu v Ljubljani.